

med moralske Garantier, men naar Sagen er rigtig og god, bør vi see at faae juridiske Garantier. Jeg troer, at den høitærede Justitsminister er kommen herind i Thinget med den Mening, at Landsthinget endnu bestandig var ugunstigt stemt mod denne Sag, og han havde heller ikke Grund til at troe Andet; men det forekommer mig derimod, at Ministeren var velvillig stemt for Sagen under dens første Behandling, idet han sagde, at han ikke havde Noget imod Sagens Realitet og vilde søge ad administrativt Veie at fremme Sagen saaledes, som man ønskede den ordnet ved Lov, og han optraadte paa en Slags mæglende Maade. Jeg har derfor det sikre Haab, at den høitærede Minister, naar, som jeg antager, Sagen faaer det samme Udfald ved denne som ved første Behandling, og altsaa bliver vedtagen med stor Majoritet, og der saaledes foreligger et bestemt udtalt Ønske fra begge Rigsdagens Afdelinger — jeg kan ikke troe, siger jeg, at den høitærede Minister da vil nægte at indstille denne lille Lov til Hans Majestæts Sanction. Der kommer endnu et temmelig vigtigt Moment til, hvortil jeg ikke kan være enig med den første cærede Landsthingsmand, der havde Ordet, idet han sagde, at man let kunde risikere, at denne lille Lov vilde være skadelig for Embedsstanden. Jeg er af den modsatte Mening; jeg troer netop, saavidt jeg kender til Forholdene, at hvis Loven ikke kommer ud, vil det blive til Skade for Embedsstanden; saa vilde altid Folk troe, at der maa stikke Noget under, de vilde sige: hvorfor egentlig al denne Modstand? Det har derfor glædet mig saavel her som i det andet Ting at høre, at Mange af Embedsstanden, og navnlig saadanne, der have Meget med saadanne Sager at gjøre, have udtalt sig for det Ønskelige i, at Loven kommer ud, og jeg synes, at dette maa have en overordentlig stor Betydning. Jeg er overbevist om, at det vil vække megen Misnøie, hvis Loven ikke kommer ud; men jeg er ligesaa overbevist om, at det vil være yderst sjældent, at Noget vil forlange at faae de i Sagerne afgivne Erklæringer at see; thi de vilde berolige sig med, at der er en Afgang for dem dertil, de vilde sige: de tør ikke sige Andet, end hvad sandt er, thi de vide jo, at vi have Lov til at spørge. Der

vil saaledes vistnok see meget faa Forespørgsler af den Art, og jeg har den Erfaring, at saaledes gaaer det med alle Ting i Livet, at naar man ikke har en Rettighed, saa savner man den stærkt, og naar man faaer den, saa bruger man den sjelden, og derfor troer jeg, at det vilde være meget sørgeligt, om dette — som det med Rette er kaldt — meget uskyldige Lovforslag endnu skulde møde Modstand fra Regjeringens Side. Det er af disse Grunde, at jeg maa holde paa Loven; jeg vil ogsaa stemme for Forslaget, som det er kommet fra det andet Ting, undtagen at den høitærede Justitsminister maatte ville udtale sig for Ændringsforslaget.

Dahlerup: Jeg er en Modstander af dette Lovforslag i hvilken som helst Form, da det efter min Overbeviisning er et overmaade misligt og farligt Overgreb paa Administrationens Gebet; jeg er en Modstander af Lovforslaget, fordi jeg troer, at det i Virkeligheden indeholder en stor Uretfærdighed. Det forekommer mig høist uretfærdigt, at den, der optræder som Klager, naar han ikke faaer sin Klage fyldestgjort, skal være berettiget til at faae Erklæringerne at see, medens den Anklagede, naar Sagen gaaer ham imod, ikke skal være berettiget til at see, hvorpaa den Resolution, som er afgiven, er bygget. Mine Herrer! Enhver vil let kunne tænke sig, at det berøver paa noget aldeles Tilfældigt, hvem der optræder som Klager og hvem der bliver den Anklagede. Jeg har selv været i det Tilfælde, at en Mand, der forløb sig imod mig, optraadte som Klager mod mig, og reent ud sagde mig, at han havde antaget, at jeg vilde klage over ham, og at han derfor vilde komme mig i Forkjøbet, eftersom det vilde være fordeelagtigere for ham at optræde som Klager. Mine Herrer! dersom nu Resolutionen var gaaet mig imod, saa vil jeg appellere til Enhvers Retfærdighedsfølelse, om det ikke vilde være uretfærdigt, om jeg da ikke skulde have været berettiget til at faae Erklæringen at see, ligesaa fuldt som han, fordi Sagen gik mig med, var berettiget dertil. Paa den anden Side, mine Herrer! forekommer det mig ganske klart, at den, der indgiver en Ansøgning, kan muligt i meget mindre Grad end